

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY I — NUM. 3
BARCELONA, 7 DE DESEMBRE DE 1922

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

AUCA SINCERA Y FORMAL DE UN MEDIO FENOMENAL

Firma con gran ilusión
el alta del club «Hortense»,
que ha de quedar campeón.

Contemplando los partidos
en que pelean los suyos,
promueve la mar de hervidos.

Juega un día en el primero
por pura casualidad,
y lo chafa con salero.

En vista del resultado,
le ofrecen quince duros
y un gabán un chico usado.

Como juega sin canguelo,
un día un rival le hace
un ojo de terciopelo.

Todo dios dice que es caso,
y al que le busca le dice :
— Mañana me afeitarás!

Como cale a gente fina,
le dedican un banquete
y coge una mantellina.

Y como están muy de broma
los del club, con gran mandanga
hasta le dan un diploma.

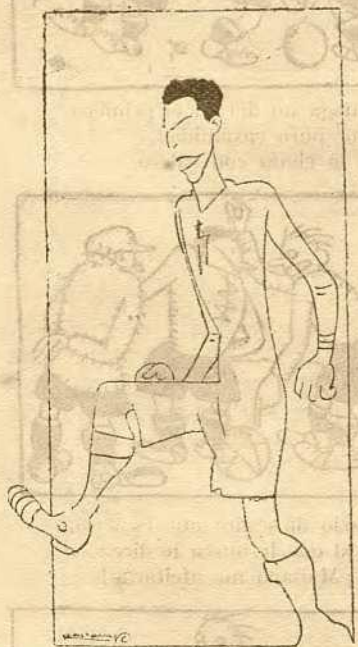
Se hace una fotografía
como fin de su carrera,
para enviarla a una tía.

UNA REUNIO

La sensacional nova de les noves orientacions de la Federació Nacional, que ja ens està resultant una federació «patent-Roskoff», junt a haver-se aixecat la desqualificació a una colla de gent, deixa al «Barcelona» amb un feix de nous equippers, que en tindrà per a llogar, de recanvi, per a les festes i per a tot. Ara, que tot allò d'en Zamora, i fins lo del senyor Sancho, ens ho creurem quan ho veurem.

Aquesta probable «avalancha» de *companys* va portar el neguit al primer equip, que, malgrat ésser campions, també passa les seves, i varen celebrar «junta magna» per a tractar de si tindrien de deixar que entressin o que no entressin. Els subjectes motiu dels amonins varen ésser: en Planas, en Carulla, en Gularons, en Sancho i en Zamora. Cinc magnífics equippers, cinc!

Va obrir la sessió l'Alcàntara,

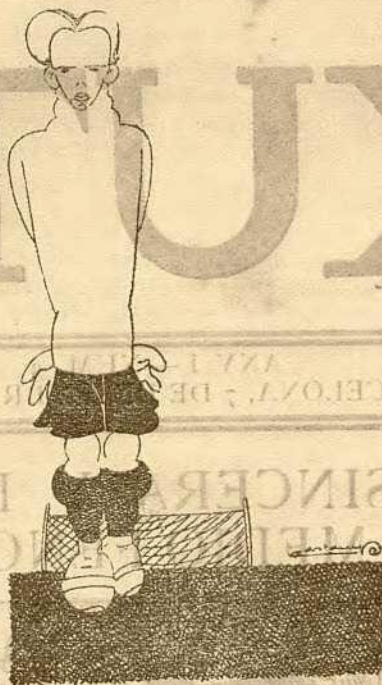

Alcàntara

més negre que mai i més enèrgic que mai.

—*Se abre la sesión.* Es fa saber que en Planas, en Carulla, en Gularons, en Sancho i en Zamora volen tornar a can Gamper. Jo crec que ho fem prou bé, i no tenim de deixar entrar ningú més. No se'n varen anar? Doncs, *apa, buenas.* Ara, que es fumin.

En Bruguera. — Diu que en

Bruguera

Zamora? — I abaixa el cap i el cor li fa trap, trap, trap...

En Blanco. — En Sancho? — Fa un somriure tràgic i fins la gabardina se li arronça.

En Conrado. — I què ha de venir a fer en Planas? No estava desqualificat?

L'Alcàntara. — Sí; però ja no ho està.

En Conrado. — Home! Sembla mentida! I no hi hauria manera de què el desqualifiquessin de nou?

En Samitier. — Calla, home! I què ha de venir a fer en Gularons? Que potser torna a ésser soldat?

En Torralba. — No t'empipis, mala entraya; no t'està bé enfadar-te.

En Blanco (monologuejant). — En Sancho i en Gularons, m'han ben tocat el pervindre! Ara que feia tanta via...

L'Alcàntara. — *Decidiros, compañeros; os lo ruega el capitán.*

Piera (cantant). — «El capitán, el capitán...»

L'Alcàntara. — Tu, Piera, no facis brometa, que després tindràs d'escriure cartes al senyor Masferrer. (*Tots s'aixequen i saluden.*) Vinga: que entrin?, que no entrin?

Tots. — Que no entrin!

L'Alcàntara. — Homes! Poden entrar en Planas (*en Conrado de*

poc que no es fereix), en Carulla (*en Torralba i en Samitier diuen un renec dels de cinc centes pelles*) i en Gularons (*en Blanco no diu res*). Però en Zamora, no!!

En Bruguera (entusiasmada). — No!...

L'Alcàntara. — En Sancho, no. En Blanco (tornant a somriure com sempre). — És clar que no!

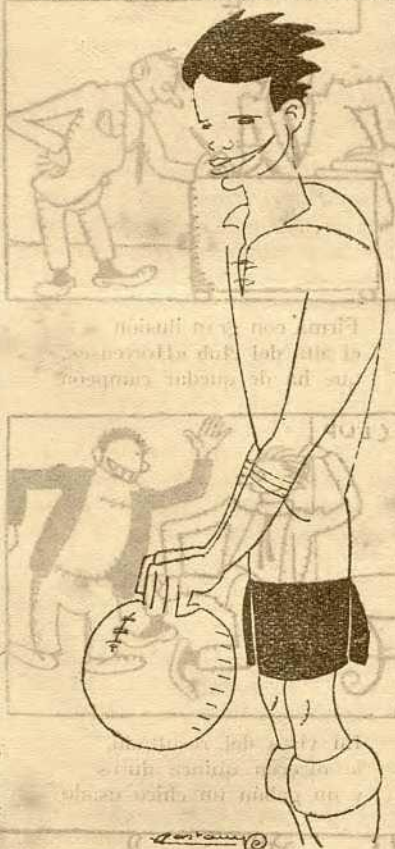
L'Alcàntara. — Si en Sancho juga... no «xugo».

En Gràcia. — I qui faria de capità?

En Piera. — «El capitán, el capitán...»

L'Alcàntara. — Rebràs! Vinga, decidiros. Que no entrin en Zamora ni en Sancho?

Així es decideix, amb el vot en contra d'en Conrado, d'en Sami-

Samitier

tier i d'en Torralba, que no volen que entri ningú.

Això va passar l'altre dia, el divendres. Els nostres correspon-sals ens ho varen dir a corre-cuita, que per alguna cosa és XUT! la revista deportiva més important de Barcelona. Què diu? Que *La Pelota Semanal*? Fugi, home, fugi!... Adéu, bon home!

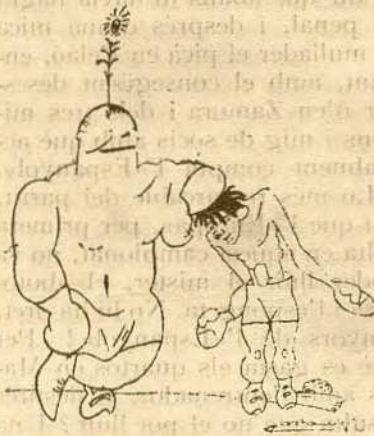
BOXA

EL DIVENDRES A L'IRIS

S'han imaginat vostès alguna vegada una baralla de ventiladors? No és cert que tindria quelcom d'insòlit i esfereïdor? Doncs en Murall i en Bosch ens varen donar la sensació de que estaven atacats del deliri elèctric.

En Gironès, que és un boxejador amb tota la barba... afaitada, va posar K. O. a en Brown al segon round.

Seguidament varen engegar-nos la nota còmica. En Cañizares va començar a fer aquells escarafalls que acostuma quan veu que podrà vencer al seu rival.

En Michel, per la seva part, responia a les etzegallades de l'altre amb fortes encaixades de mans i abraça-

des afectuoses. Va guanyar en Cañizares per punts. Devia ésser per punts d'home.

En Mokadoni va ésser posat K. O. per primera vegada en la seva carrera, per l'Al-Baker, un negre que's porta el sutge.

Després d'això, vàrem situar-nos per a fruit el combat cumbre.

En Valls i en Peret es portaren com dos homes. En Peret una mica més novell que l'altre, no va sapiguer escurar tant bé la cassola com en Valls, però amb tot i això ens va engrescar per lo valent i decidit.

Aquest combat va dividir al públic de l'Iris en dos bàndols. Com si diguéssim, catòlics i protestants. Els protestants varen tenir de tocar pirandó amb la cua entre cames, no quedant-els-hi ni el consol de que en Casanovas fos injust.

Nosaltres ens plavem enviant el pesam més sentit a n'aquell jove que porta cinturó, a l'abric, a l'americana i als calçotets.

ELS COMBATS DEL DIMARTS

Amb tota la bona fe que poguem imaginar-vos, i una mica més, si que també amb aquella premeditació, alevosia, nocturnitat i força barra, va acordar per unanimitat l'Sporting Boxing Club, a fi i efecte de fomentar l'afició al mastegot, organitzar una de les enredades més grosses que s'hagin conegut, i que, per desgràcia, vàrem aguantar el darrer dimarts, a l'Iris, una cinquantena de guàrdies, dotze paganos i l'espiker. No us capiga dubte que aquesta gent es fica a l'aigua i a l'endemà s'hi patina. Però hi feia un fred d'aquell que pela. En Villar no es treia els guants que s'ha comprat per presumir, per por de no glagar-se les mans, i en Casanovas ni de brometa es va voler treure l'americana.

L'Aragones i en Barnils, que podien haver fet bastant, ja van fer, ja! Tenien el noble intent de pendre'ns la cabellera; però heu's aquí que en Casanovas, que no està pas per enredaderes, els avisa que si segueixen fent el mussol, els enviarà cap a casa; i com que ells no volien altra cosa, segueix la brometa, fins que l'àrbitre té de suspendre el combat. I encara segurament aquest parell de barruts aniran pel carrer amb la cara destapada. Ja sou una mica massa grans! Bé, vaja; ja es comprén: en Casanovas els hi va dir: «Us tindreu de picar»; i en Barnils diu: «Però si no m'ha fet res!»

Això sí; sols per veure en Baker amb aquell maillot que duia, ja valia la pena d'anar-hi. I que n'estava de bufot! Portava uns calçotets blancs, amb doble fons negre. Només li faltava un paraigua i una gorra de cop. L'exhibició amb l'Alis petit ens va agradar, i la de l'Alis gran també ens va agradar... que s'acabés.

D'en Villar i l'Stevenson, en dirim que va resultar bonic, encara que no hi havia dret, per pes lliure que anunciessin. El pobre Villar portava les de perdre, i sort que en sap un bon tros i té molta sang, que sinó el deixen estirat com un Sant Llützer; però, així i tot, va guanyar, i molt ben guanyat.

Dimarts vinent veurem l'Alis amb en Servain, que és el que va guanyar a en Valls. Ja és un bon os per rosegar, oi?

LA NACIONAL

AGUSTÍ
PERIS

CARRER DE SANTA ANNA, NÚM. 21

ARTICLES PER A FUTBOL, BOXA, TENNIS, GOLF, ETC.

LA CASA MÉS ASSURTIDA EN TOTA MENA D'ARTICLES
D'ESPORTS I LA QUE VEN MÉS BARATO

GRAN CABARET «CAFE CATALAN»

RAMBLA DE SANTA MÒNICA, NÚM. 6

Lloc de reunió de la gent d'esport. Centre de la baralla i del bon humor. El cabaret més elegant i el més divertit de Barcelona. Ball diàriament des de les 6 de la tarda a les 4 del matí. ORQUESTRA-JAZZ-BAND TORRES, el jazz-band del rei i el rei del jazz-band.—SPORTMEN, GENT DEL TRO I DE LA GATZARA: ANEU AL CAFE CATALAN!

ELS PARTITS DE DIUMENGE

ESPANYOL-EUROPA

Davant d'una distingida concurrència d'*sportmen* i altres coses s'ho varen fer l'«Europa» i l'«Espanyol» i després d'una hora d'anar amunt i avall no va poder guanyar ni l'un ni l'altre, això que prou s'hi van escarraçar; però en Zamora, perquè els seus ex-compans no passessin mals-de-cap, no li va dar la gana que continuessin empatats, encara que creiem que la Federació no ho creurà així i donarà el punt a l'«Europa».

Qui és el que diu que l'«Espanyol» és una olla de cols? Nosaltres els assegurem formalment que no veïrem cap col, i menys encara olles, puix els *reales* ho van xafar tan bé, comparat amb anteriors actuacions, que fins en La Riva els hi va prometre un jersei d'aquells tan bufons que en gasta l'«Europa». Per lo que pertoca a en Julià, els prometem que farà forrolla, puix està més castís amb el jersei que un sereno de cavall amb trajo de gala; fins ens han assegurat que el número

de sòcies a cà l'«Europa» ha augmentat més que els Pomells de Joventut.

El partit fou més disputat que un empleu a l'Ajuntament i es gastà més gas que el que van gastar els *Amantes de Teruel* per intoxicar-se.

El primer goal l'aconseguí en Peidro, amb el consegüent *solaz y recreo* dels del club de «cada día novedades», puix, com és costum, l'equip que ens presentaren fou diferent dels altres que han presentat en aquest campionat; de nou hi juga en Sanahuja i ens anuncien pel divendres que

ve el gran Peña, és a dir, que el cartellet de «Siempre nuevo» s'imposa.

A la segona part l'«Europa» va fer el seu, encara que aquest fou per partida doble, és a dir, que el ficaren dues vegades; la primera en Julià, però el «refli» va dir que abans hi havia hagut un penal, i després d'una mica de mullader el picà en Pelaó, entrant, amb el consegüent desesper d'en Zamora i dels tres milions i mig de socis amb què actualment compta l'«Espanyol».

Lo més remarcable del partit, fou que l'«Europa», per primera volta en aquest campionat, no va poder lluir el mister, el «botones» i l'espongeta. No hi ha dret, senyors de l'«Espanyol»! Per què es gasta els quartos en Matas amb l'entrenador, si després resulta que no el pot lluir? Una patadeta fluixeta, que no hagués fet gaire mal, hauria sigut d'agrair.

En Zamora va dir que no volia nanos i va fer sortir la guàrdia civil a cavall, a la mitja part, perquè els tragués; però aquests ho feren tan bé, que, a més de

—¡Dale!... ¡Ya tenemos un goal!...

GRAN BAR PETIT-PICÓN
D'EN JOSEP CURBELLÀ

RONDA DE SANT ANTONI, NÚMERO 36

EL BAR PREFERIT DE TOT EL JOVENT ESPORTIU I BARRILAIRE. OBERT TOTA LA NIT. — APERITIUS I LICORS DE TOTES MARQUES

no treure'n cap, se li van embrutar a la porta (els cavalls, eh?).

I quan per algunes bandes del camp començaven a encendre focs artificials, el «refli» picà el final d'aquest partit, que fou jugat a un tren, segons el nostre cronometrador oficial, de seixanta minuts per hora.

BARCELONA-SABADELL

Abans de començar, em vull convèncer de què tinc prou sang freda per a jutjar ço que tingué lloc diumenge passat al camp del «Barcelona».

Un partit en el qual el jugador més polit en surt convertit en croqueta, de tant revolcar-se pel fang; s'ha d'ésser molt mesurat i molt equànime per a poder-ne parlar amb imparcialitat.

Al sortir l'equip del «Barcelona» al camp, i veure en Mallorquí i en Martínez-Sagi en lloc de l'Alcàntara i en Blanco, varem creure que la cosa aniria molt més mansoia del que va anar.

El començament va ésser un domini complet del «Barcelona». Els del «Sabadell», que ja havien fet un tec celebrant la victòria per endavant, amb brindis com aquests: «Duro y a la cabeza, para honra de la tierra del paño inglés» i «Si guanyem, com és d'esperar, el sol no se pondrà en nuestros dominios», van veure's acorralats per en Sami, en Conrado i en Gràcia, amb aquella pressa de tota la gent que va per feina.

Es tractava de fer quedar bé a l'inventor d'aquella «fuga» de vocals.

En Bruguera, que ja estava avisat, quan va veure aquella pilota que venia amb catxassa i bones intencions a ficar-se a la porteria, no va saber destorbar-la, perquè sabia la consigna. No té res d'estrany, doncs, que no donés importància a aquell gol. Tots els que presenciàvem el partit estàvem advertits del resultat, ja que quan un comprava l'entrada, li deien: «Tres a un, si no li sap greu.»

Seguidament el «Barcelona» posà tot el gas i cap a la porta del «Barcelona» falta gent. A la primera córner en Mena cau de cul i ja queda las i cap-cot per

tota la resta del partit. Estem empatats. En Mariné xiula i la cosa s'arregla amb pastes i xarop. En aquesta part en Conrado va sofrir una sotragada de pronòstic.

En continent ens hi tornem a posar, amb la única missió de fer els dos gols que manquen per a donar la cosa per llesta.

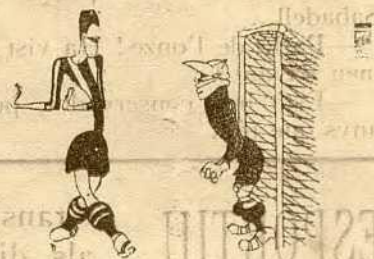
En Sami a un dels «backs» del «Sabadell» li fa una fricció de

sabata que el deixa per model d'una perruqueria.

En Bruguera, com que la seva tasca és finida, es recolza en un dels costats de la porta, disposat a cargolar-li el cigarret, si estés segur que en Gamper no el veia.

En Martínez-Sagi ens fa unes exhibicions de rumba i de dansa del ventre. El porter del «Sabadell» s'hi enfava i el segueix com hipnotitzat, lo qual aprofita en

Gràcia per encolomar el segon gol.

Nosaltres comencem a preparar la guillada, car el que manca serà cosa de pocs moments.

En la córner que segueix, en Gràcia altra volta, amb aquell cap que envejarien Sòcrates i Homer, encoloma el gol que fa tres, i la cosa acaba en mig de la satisfacció de tothom, menys d'un senyor de Sabadell, que crida: «Ja us fumerem, ja, el dia que pugeu a Sabadell!»

Com a cosa extra volem avençar una nova als nostres llegidors

que té gran interès, però que fins avui és un secret:

El senyor Gamper ha llogat una banda composta de seixanta professors, per a que quan surti al camp un equip rival, engegui una marxa lo més fúnebre possible (posem-li les absoltes), i al sortir els seus jugadors siguin rebutts amb l'aire més engrescador que hi hagi, o amb la «marxa nupcial».

BADALONA-MARTINENC

Diumenge, els de la samarreta vermella van prendre la revenja de la pana que els pegaren fa algunes setmanes els nois del peix.

En Sojo fa d'àrbitre amb més poca sort que jo quan jugo a la rifa. En Tejedor, que ho teixeix molt bé, la passa a en Rodrigo I (que res té que veure amb aquell rei de Castella del mateix nom) i encoloma al «Martinenc» el primer goal de la tarda, en mig d'un gran entusiasme.

Els de la brusceta curta ja es veuen el partit a la butxaca. En Bru, que ve a ésser el Zamora de Badalona, passa un mal rato, doncs en Vilar i en Lonzabal s'han enamorat d'aquella porta i tot és festejar-lo perquè la hi deixin ficar.

Els del «Martinenc» segueixen menaçant la porta badalonina i xuten; en Bru s'entreté i en Vilar li pispa la pilota, passant-la al gran Lakatos, que fa goal amb més elegància que si bevés una ampolleta de mançanilla.

A la mitja part estaven empatats a un goal. En Lakatos és molt felicitat, i un capitalista li demana permís per a usar el seu nom per una marca de plomes estilogràfiques.

En Tejedor marca el segon

PLA BOQUERIA, 6 (RAMBLA)
PLACA DE SANTA ANNA, 20
JAUME I, NUM. 17

SOMBRERERÍA RIUS

TAPINERIA, 62
SANT PAU, NUM. 30
MAGATZEM GENERAL

PREUS DE FABRICA. — Venda directa de fàbrica al consumidor. La casa millor assortida. — Dipòsit de les millors marques: Borsalino, Christis, Stepsons, etc. — Al comprador que acrediti ésser soci del «Barcelona F. C.», se li abonarà el 5 per 100 del ja reduïts preus de la casa.

goal d'un «penalty», i al cap d'un rato el «Martinenc» torna a empatar, marcant el seu segon d'un altre «penalty», que és entrat per en Costa.

Els del poble protesten amb més força que si un tauró els hagués trinxat les xarxes. Per fi, en Sojo—que se'n sent de molt groixudes—aconsegueix imposar-se. Continua el joc amb grans protestes i amb la mar de *piropos* per a l'àrbitre.

El tercer goal, que va donar la victòria al «Martinenc», va marcar-lo en Carapuig.

S'aixeca un ventet de tempesta i comença a aparèixer una gran nuvolada. L'atmosfera està carregada. L'àrbitre bada i castiga una falta equivocadament, i ja està: comença el xàfec. El públic envaeix el camp i en Sojo s'ho veu molt brut durant una estona. Per fi es reprèn el partit, que acabà als pocs moments.

Com poden veure, la cosa va anar com una seda, car ni l'àrbitre va rebre, ni la guàrdia civil va haver de carregar. En fi, que altres vegades que perd el «Badalona» ha acabat molt pitjor.

I fins un altre.

Tota la correspondència dirigiua a l'Apartat de Correus 925

INTERVIUS CAMELISTIQUES

Tinguérem l'atreuiment d'anar al seu despatx. A voltes ens sentim herois. El sagrat deure obliga a tot, i per la vida es perd la vida.

Sortí i, al veure'l, ens sentírem més petits que mai. Ens sembla sa estatura més alta, sa corpulència més corpulenta, sa panxa més panxa i sa veu més orquestral. Saben allò del «ogro» i del «caga-nius»? Una cosa així, fent nosaltres de caga-nius...

—Què volen? — ens pregunta amb el seu català germano-francès.

—Garlar.

—No tinc temps per perdre. M'esperen deu visites, cent seixanta cartes, la taquimeca i en Deop. Ja veuen si tinc llauna per estona.

—I... de l'equip?

—Quin? El meu «Barcelona»? «Barcelona» *über alles*. Serem campions. Ja s'ha fixat bé amb el meu equip?

—Home! Sembla panyo de Sabadell...

—Parlo de l'onze! Ha vist el meu davant?

—Està ben conservadot, pels anys que té...

EL SENYOR GAMPER

—Si està de barrila, plego! I els mitjos? Aquell Blanco!

—El de l'«Espanyol»?

—I un be! Es nostre. Aquell... era un altre. Tot bon jugador, no és bon jugador si no juga amb nosaltres.

—Però en Sancho...

—Una cafetera! En Sancho! Si no torna, ja està llest...

—I en Zamora?

—Es un camel. Nosaltres li varem donar nom i s'ho ha cregut. Es un paveró... Val més en Bruguera...

—I de projectes, què?

—Fer un camp per a 600,000 persones, amb calefacció, bany, fonògraf i trapezis. Fer venir equips d'Abissínia, Hong-Kong i Sumatra. Augmentar sis rals a en Gimeno...

—I en Noga?

—D'aquest se'n cuida en Cabot. Fer debutar a un centre pistonut...

—D'on ve?

—Tot just té catorze anys, però promet... En fi, coses grosses. I ara, perdoni. M'esperen deu visites, cent seixanta cartes, la taquimeca i...

—Una llauna, oi?

ACONTEIXEMENT ESPORTIU

Grans partits internacionals per als dies 8 i 10 d'aquest mes

S. K. CECHIE KARLIN DE PRAGA

CONTRA

R. C. D. ESPAÑOL

L'EQUIP DE PRAGA PORTA NOU JUGADORS INTERNACIONALS

CAMP DE L'ESPAÑOL
A tres quarts de tres de la tarda

Per a entrades i localitats, al domicili del Club, Casp, 12, 1.er, lletra A. Tots els dies, de 7 a 9

XUTS

La Federació Espanyola s'ha sentit amatenit i ha ofert a la Catalana el partit internacional que ha demanat Suècia. Aquesta, no per res, sinó per carinyo, l'ha ofert al club campió. I el club campió accepta i es decideix a fer el camp d'herba. Diuen que això val un dineral, i que solament d'aigua val a prop de mil cinc centes pessetes mensuals. Però... i el pensar que el «tortolero» Samitier podrà caure tranquil·lament, adoptant una nova sèrie de posicions, no val res?...

En Gamper va dir l'altre dia, al saber que l'Alcàntara és probable que no pogués jugar i que en Blanco (més conegut per «el niño prodigio») tenia trencada la munyeca i tampoc podia jugar, que es venia el campionat per cinc cèntims. En Matas, al saber-ho, va dir que s'ho estudia.

L'«Espanyol» sembla que, esperant l'arribada dels grans dies de tenir «9 internacionales en el campo, 9», està arreglant el camp. Ens asseguren que els primers hostes, o siguin els del «S. K. Cechie Karlin», de Praga, són una espècie de la dallonses amb vistes a la daixonses. En canvi, els «Verein für Rasenspiele de Mannheim», són uns peixos que no sols es porten l'oli, sinó l'all-i-oli. Com que a càl senyor La Riva no estan acostumatats a fer d'internacionals, no estarà de més que els recordem el *truquito* dels del «Barça». El primer dia, a perdre...; el segon, s'ha de guanyar. I després al «Martin».

El dijous passat, l'internacional Zamora I *el deseado*, se'n va anar a caçar. Zamora, fill, no t'enredis. Mira que *Fabila* morí

despedazado por un oso. Mira que en el cine no té fi ni compte les desgràcies que hem vist en caceres. Mira que una perdigonada no la pots parar amb un «plongeon»... ni amb dos «plongeoons» com aquells de l'altre dia. Per lo que més vulguis, Ricardet, fill, no juguis amb eines de pendre mal, que només de pensar que te'ns pots desgraciar, se'ns arronça el llombrigo i la pell se'ns posa de gallina.

No hi tornaràs? Si ho fas pels conills, ja te'ls comprarà en La Riva.

En Torralba, que era tan bon noi i tan pacífic, s'ha tornat una fera. Cada dia la marquen més «fautes». A aquest xicot l'edat li està tornant un caràcter molt agre. Què tens, home, què tens? No veus que et tornes lleig fent aquestes cosotes?...

En Zamora I *el deseado*, des de que va deixar el «Barça» no porta en els partits aquell ninot que feia de «mascota». I li fa falta. En Zamora sense «mascota» és com l'Alcàntara sense mocador, com en Blanco sense el somriure mefistofèlic que tantes «trigèdies» ha causat i tantes modistetes ha esborronat, com en Montesinos sense aquella color de xocolata que tan bé li escau, o com en Julià sense fer paveries.

XUT prega seriosament—una vegada, i perdonin—a en Zamora que demani al senyor La Riva un ninot amb samarreta «coronada».

No perdís la personalitat, Ricardet. Aquí t'aconsellem bé. Veïam si ens daràs aquesta alegria.

En Valls vol anar a lluir el cop de puny a l'estranger. Li desitgem un èxit i que tothom, recordant l'aiguardent, reconegui «que el de Valls és el més fort».

L'Alcàzar s'estilitza cada dia

més. Les seves patacades són definitives. Ara per ara, obliga a fer gasto d'arnica i esparadrap. Arribarà dia que se li dirà allò del «Tenorio»: «...este alcázar mortuorio...»?

En totes les revistes esportives hi llegim «preparant la Olimpiada», o cosa així. Dinyada, companys. «Olimpiada» no vol dir un fet, sinó un lapse de temps. Es el que passa entre uns jocs olímpics i uns altres... Si ho dubteu, pregunteu-ho a en Co de Triola.

En Peña ve, però no ve allà on venia. Pel que ara ve no pensava venir-hi, però... es allò: «Dádivas ablandan peñas».

En Vinyals, cada dia, malgrat son apartament forçós de les festes grosses, té més adeptes. Se'ns diu que els «vinyalistes» pensen demanar la reposició de l'home-bicicleta a son lloc. No guanyarem per disgustos.

En Zamora té pega en els penals. Tot allò de les ratlletes i els logaritmes, no li serveix de res quan es tracta de jugar la decisiva. Ara, sabedor de què a Anglaterra hi ha un llibre que tracta d'aquest ram, l'ha enviat a buscar, confiant en què en Spencer l'hi traduirà. El gran Ricardet bada. Es tracta del «Còdic Penal».

Havem tingut a les nostres mans les dècimes que els jugadors del «Barcelona» s'han fet fer per a felicitar per Nadal els socis del club. Un d'ells se n'ha fet fer 7,000!! Tira peixet! Només que les paguin a pàia cada una, quin negoci!!

L'«Avenç» torna a fer l'aleta a en Planas, però aquest ha dit que no n'hi ha de cuits, malgrat les amenaces que se li han fet.

TOTS ELS CAMPIONATS I PROVES ESPORTIVES DE TOTA MENA, SON CRONOMETRATS AMB ELS FAMOSOS

CRONOMETRES MARCA EL REGULADOR

Els millors, els més segurs i els preferits per tots els *sportmen* i gent elegant i refinada.

JOIERIA I RELLOTGERIA «EL REGULADOR», D'EN JOAN BOIX, RAMBLA DE LES FLORS, (CANTONADA AL CARRER DEL CARME, DAVANT DE L'ESGLÉSIA DE BETLEM)

Una declaració importantíssima:...

En Lluís Blanco, del «Barcelona», en un banquet celebrat fa pocs dies va declarar que ell ha estat barcelonista tota la vida.

I els del «R. C. D. Espanyol» sense adonar-se'n!!

En Parajes, del «Real Madrid», que s'estatja a l'Hotel Regina, ha vingut expressament a Barcelona per a invitar en Planas i en Gularons que tornessin a jugar amb l'«Avenç».

En Cunilu Boix està indignadíssim perquè els de Madrid es fiquen en els assumptes que no els interessien.

Bah, home! No t'hi capliquis! Regina..., Real..., tot junt no arriba a mitja pela.

A can «Barça» va armar-se el diumenge passat un aldarull de mil dimonis. El segon equip no va presentar-se al camp, i en Torres Ullastres, secretari de la casa, va carregar les culpes al pobre Noga i a en Greenwell, essent així que cap dels dos en tenia la culpa.

En Greenwell està indignat perquè diu que els jugadors no havien estat avisats; en Noga diu que la Deportiva no li havia donat cap ordre, i aquesta, finalment, diu que el secretari tampoc l'havia avisat.

Resultat: que el segon va perdre el partit amb el «Sabadell».

Entre els socis del «Barça» torna haver-hi maror; ja s'han format capelletes i penyes, i alguns d'aquestes ja protesten de l'actuació d'un senyor que ja era junta quan la memorable dissidència dels «Cosnols» i d'un altre que ho era i ara no ho és.

Sembla que el motiu de la protesta és la política d'ordenar i

mando, amb la qual no estan conformes els que no han estat mai soldats.

Mossèn Lletuga i altres socis del club campió protesten i discrepen de la tàctica d'en Cabot, d'anar amb tanta sanya contra l'«Espanyol».

Glòria in excelsis. Deo et in terra pax hominibus!...

Un altre flirt:

Aquesta vegada la pubilla és una modesta flor forana d'un club de categoria inferior al «Barça», que és el pretendent.

Es diu..., es diu...

Vaja, no volem fer glatir els llegidors: comença amb «G» i és defensa esquerra d'un club que comença en «J». A veure qui ho encerta.

Un repòrter deportiu d'altura (?) sembla que va disgustar-se amb en Cabot perquè, en una interviu que va fer-li, aquest va donar-li poques... explicacions i arguments per a combatre un altre club *rival eterno*.

L'assumpte va arreglar-se mitjançant explicacions... més abundants.

En Piera va publicar una carta a la *gaseta dels enterros*, desmentint molt seriosament l'assumpte del traspàs i indignant-se contra els que escampaven aquestes boles.

Nosaltres no inventem, minyó; solament recollim les veus del safareix esportiu i repetim allò de «Ni quito ni pongo rey...»

En canvi, un confrare assegurava molt formalment—i ho donava com a nova sensacional—que en Zamora jugaria per Nadal amb el «Barça». Però nosaltres, que no som periòdic seriós

ni formal, sinó barrilaire, podem assegurar-li, mig en broma, mig de per riure, que en Zamora no jugarà mai més amb altre club que no sigui amb l'«Espanyol».

Aquesta és la declaració fàctica que ens ha fet ell molt formalment.

En Torres Ullastres està indignat contra en Greenwell, perquè diu que els jugadors del primer equip corren malament, i que si ell els tingués un mes a l'Escola de la Villà Joana, els faria canviar per complet.

En Greenwell pensa demanar el traspàs de carreus, puix assegura que ell també faria millor de secretari.

Ara ja no són els jugadors els únics que defensen la carn d'olla, sinó que alguns diaris seriosos que els aconsellen i els hi critiquen que cobrin, també ho fan, car, contràriament, no hi hauria de què.

Sabem d'un que rep 600 pesetes setmanals, i quan ha realitzat—i d'això fa poc—uns treballs extraordinaris, n'ha cobrat nou centes.

Està vist que això de l'esport dona més que ésser regidor.

Un ex-dependent de la Federació vol menjar-se a l'Arévalo perquè diu que és l'únic que s'oposa a què sigui readmès, malgrat les bones disposicions d'en Boix i altres federatius a col·locar-lo.

SOLUCIONS

AL «REBENTA-ESTONES»

Primer: Els extrems es toquen.

Segon: Mitja figa, mig raïm.

Tercer: En Martí és un davanter pistonut.

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

L'ANIS DEL TAUP
RESTITUEIX
LES
FORCES
PERDUES

FABRICANT: JOSEP GERMA — SABADELL

Sibecas Germans
Fabricació especial
de guants de boxa.
EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Arbau, 35—Teléf. 5031 A.